

РЕШЕНИЕ

№ 3439

гр. София, 11.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в публично заседание на 13.04.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Явор Димитров, като разгледа дело номер **4507** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

23

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба от „Е. В. – Л.”, като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е ревизионен акт № */16.02.2010 г., издаден от орган по приходите в ТД на Н. С.. Жалбоподателят обжалва ревизионния акт в частта на непризнато право на данъчен кредит за данъчни периоди м. 05, м. 06, м. 07, м. 08, м. 09, м. 10, м. 12.2006 г., м. 02, м. 03, м. 04, м. 08, м. 11, м. 12.2007 г., м. 01, м. 03, м. 04, м. 05, м. 06, м. 07, м. 08, м. 09, м. 10, м. 11, м. 12.2008 г., м. 03, м. 04, м. 07.2009 г., по фактури, издадени от „А” ЕООД, „Т, „Н” ЕООД, „С” ЕООД, „С” ЕООД, „С” ЕООД, „Т” ЕООД, „С Т” ООД и „В Т” ЕООД, заедно с начислените лихви в размер на 26 430, 71 лв. Претендират се разноси.

Ответникът – директорът на Д. „О.” в ЦУ на Н. изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокуратурата дава заключение за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа страна следното: Със Заповед за възлагане на ревизия № 905884/11.09.2009 г., изменена със Заповед № 908517/23.12.2009 г., издадени от П. Г. Г. – началник на сектор „Ревизии” в ТД на Н. С., е възложено извършването на ревизия на „Е. В. - Л.” за определяне на задълженията по ЗДДС за периода от 01.05.2005 г. – 31.08.2009 г. На проверявания данъчен субект, в съответствие с чл. 113, ал. 2 от ДОПК, са връчени екземпляри от заповедите за възлагане на ревизия, видно от отбелязването на разписките за връчването им. Със заповедта за възлагане на данъчна ревизия, в съответствие с чл. 113, ал. 1 от ДОПК, са определени данните за ревизираното лице по чл. 81, ал. 1, т. 2-5 от ДОПК, ревизиращите органи по приходите, срокът за извършване на ревизията. Изготвен е ревизионен доклад № 908517/25.01.2010 г., с който е предложено да бъдат установени задължения в размер на 147 635, 77 лв., същият е връчен на ревизираното лице, съдържа реквизитите по чл. 117, ал. 2 от ДОПК. Констатациите в ревизионния доклад са възприети напълно от ревизиращите органи и е издаден обжалвания в производството пред настоящата инстанция ревизионен акт № */16.02.2010 г., с който са възприети констатациите от ревизионния доклад. В хода на ревизионното производство са извършени поредица от процесуални действия, подробно описани в ревизионния доклад, като по отношение необходимостта от фактически установявания по спора съдът ще направи такива само по отношение на фактурите, издадени от доставчиците, по които е отказано правото на приспадане на данъчен кредит.

Извършена е насрещна проверка на „А” ЕООД, резултатите, от която са обективирани в протокол за извършена насрещна проверка № 06-53-00-138/22.01.2010 г. За целите на насрещната проверка е изготвено ИПДПОЗЛ, изх. № 06-53-06-139/24.09.2009 г., което не е връчено поради ненамирането на търговеца на адреса му за кореспонденция. Това обстоятелство е удостоверено с протокол № 2177/25.09.2009 г. и протокол № 2209/05.10.2009 г., като на 05.10.2009 г. на определеното за целта място в ТД на Н., офис „П” е поставено съобщение по чл. 32 от ДОПК. П. извършена проверка в информационния масив на Н. е установено, че дружеството е издало на жалбоподателя фактури № № 356/22.05.2006 г. с ДДС 588 лв. (непредставена като доказателство по спора), 365/20.06.2006 г. с ДДС 560 лв. (с предмет на доставката сервизно обслужване, проверка, ремонт и зареждане на климатици на служебни автомобили), 653/26.07.2006 г. (с предмет на доставката транспортна услуга съгласно договор) с ДДС 910 лв., 659/25.08.2006 г. с ДДС 593 лв. (с предмет на доставката алуминиеви джанти, гуми, болтове, секретни болтове, монтаж,

демонтаж, баланс), 670/25.10.2006 г. (с предмет на доставката наем на автомивка) с ДДС 970 лв., 675/18.12.2006 г. (с предмет на доставката тенекеджийски и бояджийски услуги) с ДДС 980 лв., 4/16.02.2007 г. с ДДС 940 лв. (непредставена като доказателство по спора), 82/23.03.2007 г. (с предмет на доставката наем на автомивка) с ДДС 740 лв. и 89/26.04.2007 г. с ДДС 860 лв. (непредставена като доказателство по спора), като същите са включени в дневниците за продажби с получател „Е. В. – Л.". Като доказателство по спора е представена фактура № 664/29.09.2006 г. с ДДС 480 лв. с предмет на доставката наем на автовишка, но същата не е коментирана нито в ревизионния доклад, нито пък в ревизионния акт, по отношение на същата не е отказано правото на приспадане на данъчен кредит и предвид това и настоящата съдебна инстанция не прави изводи по отношение на нея във връзка с правото на приспадане на данъчен кредит. Ревизиращите органи са направили извода, че не е възможно да се установи дали е налице разплащане по посочените фактури, дали е налице техническа и кадрова обезпеченост за извършване на доставките, не може да се установи начисляването на ДДС в счетоводството на доставчика, както и наличието на данъчно събитие по чл. 25, ал. 1-6, както и наличието на реалност на доставките по процесните фактури, поради и което са отказали правото на приспадане на данъчен кредит по същите.

Извършена е насрещна проверка на „С Т" ЕООД, резултатите, от която са обективирани в протокол за извършена насрещна проверка № 06-53-00-136/25.01.2010 г. За целите на насрещната проверка е изготвено ИПДПОЗЛ, изх. № 06-53-06-136/24.09.2009 г., което не е връчено поради ненамирането на търговеца на адреса му за кореспонденция. Това обстоятелство е удостоверено с протокол № 2319/04.11.2009 г. и протокол № 2367/16.11.2009 г., като на 17.11.2009 г. на определеното за целта място в ТД на Н., офис „П" е поставено съобщение по чл. 32 от ДОПК. П. извършена проверка в информационния масив на Н. е установено, че дружеството е издало на жалбоподателя фактури № № 637/28.11.2008 г. с ДДС 3900, 20 лв. (с предмет на доставката календари, стикери, пликове, ключодържатели, шапки, чаши, рекламни материали, химикалки, тефтери, запалки, календари), 068/30.06.2008 г. с ДДС 5600, 00 лв. (с предмет на маркетинг и проучване на пазара и почистване). Ревизиращите органи са направили извода, че не е възможно да се установи дали е налице разплащане по посочените фактури, дали е налице техническа и кадрова обезпеченост за извършване на доставките, не може да се установи начисляването на ДДС в счетоводството на доставчика, както и наличието на данъчно събитие по чл. 25, ал. 1-6, както и наличието на реалност на доставките по процесните фактури, поради и което са отказали правото на

приспадане на данъчен кредит по същите.

Извършена е насрещна проверка на „С” ЕООД, резултатите, от която са обективирани в протокол за извършена насрещна проверка № 06-53-00-135/25.01.2010 г. За целите на насрещната проверка е изготвено ИПДПОЗЛ, изх. № 06-53-06-135/24.09.2009 г., което не е връчено поради ненамирането на търговеца на адреса му за кореспонденция. Това обстоятелство е удостоверено с протокол № 2318/04.11.2009 г. и протокол № 2366/16.11.2009 г., като на 17.11.2009 г. на определеното за целта място в ТД на Н., офис „П” е поставено съобщение по чл. 32 от ДОПК. От дружеството са представени доказателства, като е установено, че дружеството е издало на жалбоподателя фактури № № 424/16.06.2008 г. с ДДС 2200 лв. (с предмет на доставката комисионни такси за посредничество П. сделки), 935/21.10.2008 г. с ДДС 5679, 00 лв. (с предмет на доставката комисионна такса за посредничество П. сделки), 504/25.07.2008 г. с ДДС 3100 лв. (с предмет на доставката комисионни такси за посредничество П. сделки), 746/17.09.2008 г. с ДДС 6310 лв. (с предмет на доставката комисионна такса за посредничество П. сделки) и 621/19.08.2008 г. с ДДС 4600 лв. (с предмет на доставката комисионни такси за посредничество П. сделки). Ревизиращите органи са направили извода, че не е възможно да се установи дали е налице разплащане по посочените фактури, дали е налице техническа и кадрова обезпеченост за извършване на доставките, не може да се установи начисляването на ДДС в счетоводството на доставчика, както и наличието на данъчно събитие по чл. 25, ал. 1-6, както и наличието на реалност на доставките по процесните фактури, поради и което са отказали правото на приспадане на данъчен кредит по същите.

Извършена е насрещна проверка на „Т” ЕООД, резултатите, от която са обективирани в протокол за извършена насрещна проверка № 06-53-00-133/22.01.2010 г. За целите на насрещната проверка е изготвено ИПДПОЗЛ, изх. № 06-53-06-1998/06.10.2009 г., което не е връчено поради ненамирането на търговеца на адреса му за кореспонденция. Това обстоятелство е удостоверено с протокол № 2179/25.09.2009 г. и протокол № 2207/05.10.2009 г., като на 06.10.2009 г. на определеното за целта място в ТД на Н., офис „П” е поставено съобщение по чл. 32 от ДОПК. От дружеството са представени доказателства, като е установено, че дружеството е издало на жалбоподателя фактури № № 216/26.09.2008 г. с ДДС 7100 лв. (с предмет на доставката почистване по договор), 332/17.10.2008 г. с ДДС 6390, 00 лв. (с предмет на доставката почистване по договор), 612/25.11.2008 г. с ДДС 6470 лв. (с предмет на доставката почистване по договор), 870/22.12.2008 г. с ДДС 8700 лв. (с предмет на

доставката почистване по договор). Ревизиращите органи са направили извода, че не е възможно да се установи дали е налице разплащане по посочените фактури, дали е налице техническа и кадрова обезпеченост за извършване на доставките, не може да се установи начисляването на ДДС в счетоводството на доставчика, както и наличието на данъчно събитие по чл. 25, ал. 1-6, както и наличието на реалност на доставките по процесните фактури, поради и което са отказали правото на приспадане на данъчен кредит по същите.

Извършена е насрещна проверка на „В Т” ЕООД, резултатите, от която са обективирани в протокол за извършена насрещна проверка № 06-53-00-132/22.01.2010 г. за целите на насрещната проверка е изготвено ИПДПОЗЛ, изх. № 06-5300-132/24.09.2009 г., което не е връчено поради ненамирането на търговеца на адреса му за кореспонденция. Това обстоятелство е удостоверено с протокол № 2180/25.09.2009 г. и протокол № 2206/05.10.2009 г., като на 06.10.2009 г. на определеното за целта място в ТД на Н., офис „П” е поставено съобщение по чл. 32 от ДОПК. От управителя на дружеството са представени доказателства, като е установено, че дружеството е издало на жалбоподателя фактури № № 1668/17.04.2009 г. с ДДС 6000 лв. (с предмет на доставката СМР), 1551/30.03.2009 г. с ДДС 6400, 00 лв. (с предмет на доставката СМР), 2198/08.07.2009 г. с ДДС 3600 лв. (с предмет на доставката транспорт и дистрибуция на почистващи материали и консумативи в страната). Ревизиращите органи са направили извода, че не е възможно да се установи дали е налице разплащане по посочените фактури, дали е налице техническа и кадрова обезпеченост за извършване на доставките, не може да се установи начисляването на ДДС в счетоводството на доставчика, както и наличието на данъчно събитие по чл. 25, ал. 1-6, както и наличието на реалност на доставките по процесните фактури, поради и което са отказали правото на приспадане на данъчен кредит по същите.

Извършена е насрещна проверка на „С” ЕООД, резултатите, от която са обективирани в протокол за извършена насрещна проверка № 06-53-00-131/22.01.2010 г. За целите на насрещната проверка е изготвено ИПДПОЗЛ, изх. № 06-53-06-131/24.09.2009 г., което не е връчено поради ненамирането на търговеца на адреса му за кореспонденция. Това обстоятелство е удостоверено с протокол № 2182/25.09.2009 г. и протокол № 2208/05.10.2009 г., като на 06.10.2009 г. на определеното за целта място в ТД на Н., офис „П” е поставено съобщение по чл. 32 от ДОПК. От управителя на дружеството са представени доказателства, като е установено, че дружеството е издало на жалбоподателя фактури № № 78/15.11.2007 г. с ДДС 4780 лв. (с предмет на доставката почистване по

договор – частично плащане), 166/27.12.2007 г. с ДДС 4780, 00 лв. (с предмет на доставката почистване по договор – окончателно плащане), 280/25.11.2008 г. с ДДС 3400 лв. (с предмет на доставката почистване по договор). Ревизиращите органи са направили извода, че не е възможно да се установи дали е налице разплащане по посочените фактури, дали е налице техническа и кадрова обезпеченост за извършване на доставките, не може да се установи начисляването на ДДС в счетоводството на доставчика, както и наличието на данъчно събитие по чл. 25, ал. 1-6, както и наличието на реалност на доставките по процесните фактури, поради и което са отказали правото на приспадане на данъчен кредит по същите.

Извършена е насрещна проверка на „С” ЕООД, резултатите, от която са обективирани в протокол за извършена насрещна проверка № 06-53-00-137/25.01.2010 г. За целите на насрещната проверка е изготвено ИПДПОЗЛ, изх. № 06-53-06-137/24.09.2009 г., което не е връчено поради ненамирането на търговеца на адреса му за кореспонденция. Това обстоятелство е удостоверено с протокол № 2178/25.09.2009 г. и протокол № 2204/05.10.2009 г., като на 06.10.2009 г. на определеното за целта място в ТД на Н., офис „П” е поставено съобщение по чл. 32 от ДОПК. От справка в информационната система на Н. е установено, че дружеството е издало на жалбоподателя фактури № № 112/20.03.2008 г. с ДДС 954 лв. (с предмет на доставката почистване по алпийски способ), 089/14.03.2008 г. с ДДС 3900, 00 лв. (с предмет на доставката почистване по договор – окончателно плащане), 0177/09.04.2008 г. с ДДС 1100 лв. (с предмет на доставката почистване по алпийски способ, обект Интерпред), 164/04.04.2008 г. с ДДС 7740 лв. (непредставена като доказателство по спора), 339/21.05.2008 г. с ДДС 980 лв. (непредставена като доказателство по спора), 320/16.05.2008 г. с ДДС 7900 лв. (непредставена като доказателство по спора), 422/25.06.2008 г. с ДДС 920 лв. (непредставена като доказателство по спора), 401/20.06.2008 г. с ДДС 7700 (с предмет на доставката комплексно почистване по договор), 769/28.08.2008 г. с ДДС 10300 лв. (непредставена като доказателство по спора), които са включени в дневниците за продажби с посочен получател жалбоподателя. Ревизиращите органи са направили извода, че не е възможно да се установи дали е налице разплащане по посочените фактури, дали е налице техническа и кадрова обезпеченост за извършване на доставките, не може да се установи начисляването на ДДС в счетоводството на доставчика, както и наличието на данъчно събитие по чл. 25, ал. 1-6, както и наличието на реалност на доставките по процесните фактури, поради и което са отказали правото на приспадане на данъчен кредит по същите.

Извършена е насрещна проверка на „Т”, резултатите, от която са

обективирани в протокол за извършена насрещна проверка № 06-53-00-139/22.01.2010 г. За целите на насрещната проверка е изготвено ИПДПОЗЛ, изх. № 06-3400-722/24.09.2009 г., което не е връчено поради ненамирането на търговеца на адреса му за кореспонденция. Това обстоятелство е удостоверено с протокол № 2181/25.09.2009 г. и протокол № 2205/05.10.2009 г., като на 06.10.2009 г. на определеното за целта място в ТД на Н., офис „П” е поставено съобщение по чл. 32 от ДОПК. От справка в информационната система на Н. е установено, че дружеството е издало на жалбоподателя фактури № № 1923/07.08.2006 г. с ДДС 870 лв. (с предмет на доставката почистване по договор), 1928/04.09.2006 г. с ДДС 2425, 00 лв. (с предмет на доставката комплексно почистване по договор), 1938/04.10.2006 г. с ДДС 880 лв. (непредставена като доказателство по спора), 1940/27.10.2006 г. с ДДС 1998 лв. (с предмет на доставката почистване съгласно договор), 138/08.02.2007 г. с ДДС 620 лв. (ремонт на машини за почистване), 139/27.03.2007 г. с ДДС 3100 лв. (с предмет на доставката почистване по договор), 144/25.04.2007 г. с ДДС 1840 лв. (с предмет на доставката почистване по договор), които са включени в дневниците за продажби с посочен получател жалбоподателя. Ревизиращите органи са направили извода, че не е възможно да се установи дали е налице разплащане по посочените фактури, дали е налице техническа и кадрова обезпеченост за извършване на доставките, не може да се установи начисляването на ДДС в счетоводството на доставчика, както и наличието на данъчно събитие по чл. 25, ал. 1-6, както и наличието на реалност на доставките по процесните фактури, поради и което са отказали правото на приспадане на данъчен кредит по същите.

Извършена е насрещна проверка на „Н” ЕООД, резултатите, от която са обективирани в протокол за извършена насрещна проверка № 06-53-00-134/22.01.2010 г. За целите на насрещната проверка е изготвено ИПДПОЗЛ, изх. № 7458-1/30.09.2009 г., което не е връчено поради ненамирането на търговеца на адреса му за кореспонденция. Това обстоятелство е удостоверено с протокол № 801611/06.10.2009 г. и протокол № 801640/14.10.2009 г., като на 06.10.2009 г. на определеното за целта място в ТД на Н., офис „П” е поставено съобщение по чл. 32 от ДОПК. От справка в информационната система на Н. е установено, че дружеството е издало на жалбоподателя фактура № 166/16.07.2007 г. с ДДС 3800 лв. (с предмет на доставката почистване по договор). Ревизиращите органи са направили извода, че не е възможно да се установи дали е налице разплащане по посочените фактури, дали е налице техническа и кадрова обезпеченост за извършване на доставките, не може да се установи начисляването на ДДС в счетоводството на доставчика,

както и наличието на данъчно събитие по чл. 25, ал. 1-6, както и наличието на реалност на доставките по процесните фактури, поради и което са отказали правото на приспадане на данъчен кредит по същите.

Ревизионното производство е завършило с издаването на обжалвания ревизионен акт, с който са възприети установяванията от ревизионния доклад. Осъществено е обжалването по административен ред, като с решението си решаващият административен орган е потвърдил ревизионния акт в едната му част, като именно в потвърдената му част е предмет на контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция. По делото е изслушано заключението по изготвена съдебно-счетоводна експертиза, както и на съдебно-техническа експертиза, което не е оспорено от страните.

П. така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, подадена е от лице, имащо право на жалба, срещу подлежащ на обжалване административен акт, и след като е осъществено обжалването по административен ред в съответствие с чл. 156, ал. 2 от ДОПК, и е процесуално допустима.

По същество същата е неоснователна.

По отношение на обстоятелството дали са налице предпоставките на правото на приспадане на данъчен кредит съдът ще даде отговор на този въпрос след анализ на представените по делото доказателства и въз основа на възникналите правоотношения между жалбоподателя и всеки един от доставчиците, издател на процесните фактури.

По отношение на доставчика „А” ЕООД – не се спори между страните, а и това се установява от представените по делото доказателства, че доставчикът е издал на жалбоподателя фактури №№ 356/22.05.2006 г. с ДДС 588 лв. (непредставена като доказателство по спора), 365/20.06.2006 г. с ДДС 560 лв. (с предмет на доставката сервизно обслужване, проверка, ремонт и зареждане на климатици на служебни автомобили), 653/26.07.2006 г. (с предмет на доставката транспортна услуга съгласно договор) с ДДС 910 лв., 659/25.08.2006 г. с ДДС 593 лв. (с предмет на доставката алуминиеви джанти, гуми, болтове, секретни болтове, монтаж, демонтаж, баланс), 670/25.10.2006 г. (с предмет на доставката наем на автомивка) с ДДС 970 лв., 675/18.12.2006 г. (с предмет на доставката тенекеджийски и бояджийски услуги) с ДДС 980 лв., 4/16.02.2007 г. с ДДС 940 лв. (непредставена като доказателство по спора), 82/23.03.2007 г. (с предмет на доставката наем на автомивка) с ДДС 740 лв. и 89/26.04.2007 г. с ДДС 860 лв. (непредставена като доказателство по спора), като същите са включени в дневниците за продажби с получател „Е. В. – Л.”. Предвид

факта на издаване на процесните фактури съответно за различни периоди, то и изводите на съда ще бъдат направени в съответствие с приложимия ЗДДС за съответните периоди. По отношение на фактурите, документиращи извършени доставки през 2006 г., съгласно приложимия за този период чл. 63 от ЗДДС (отм.) данъчен кредит е сумата от начислен данък по този закон на регистрирано лице за получена от него стока или услуга по облагаема доставка или за осъществен от него внос на стоки в рамките на данъчния период, която лицето има право да приспадне освен, когато този закон предвижда друго. Чл. 64 от ЗДДС (отм.) изисква изпълнението на определени, кумулативно дадени условия, които следва да са налице, за да възникне правото на приспадане на данъчен кредит за получателя на доставката. За да са налице предпоставките за признаване правото на приспадане на данъчен кредит на получателя по доставката, е необходимо да е доказано, че доставчикът е начислил ДДС по смисъла на чл. 55, ал. 6 от ЗДДС (отм.). Съгласно чл. 55, ал. 6 от ЗДДС (отм.), данъкът се смята начислен, когато доставчикът издаде документ, в който посочи данъка, отрази този документ в отчетните регистри по чл. 104 и отрази данъка в счетоводството си като задължение към бюджета и в подадената справка-декларация. Елементите на фактическия състав на цитираната правна норма са предвидени П. условията на кумулативност. Не е доказано, обаче, че процесният доставчик е отразил данъка в счетоводството си като задължение към бюджета. Това отразяване не е могло да бъде проверено и от назначеното по делото вещо лице, тъй като доставчикът не е бил открит на адреса. Начисляването на ДДС представлява съвкупност от счетоводни записвания и може да бъде потвърдено само след проверка в счетоводството на доставчика на всички счетоводни регистри и сметки, кореспондиращи директно и индиректно със сметка 4532 „Начислен данък за продажбите”. Неизпълнението на това изискване се установява по безспорен начин, тъй като доставчикът не е открит на данъчния адрес. Съдът намира освен това, че не е доказана и реалността на извършените доставки по процесните фактури съобразно изискването на чл. 6 от ЗДДС (отм.). От страна на жалбоподателя не бяха представени каквито и да било доказателства за наличие на техническа и кадрова обезпеченост на осъществяване на доставките по процесните фактури. Предмет на доставка по същите са доставка на стоки и наем. От страна на доставчика не са представени доказателства за закупуване на стоките, които е доставил, за транспортирането на същите, не са представени доказателства за извършените услуги - тенекеджийски и бояджийски услуги, включително и доказателства за кадровата обезпеченост за извършването на същите. По отношение на доставките,

осъществени през 2007 г. Правото на приспадане на данъчен кредит е определено в чл. 68, ал. 1 от ЗДДС, съгласно който данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Следователно, правото на приспадане на данъчен кредит във всеки случай предполага наличието на осъществена доставка на стоки или услуги. Доставката на услуга съобразно чл. 9, ал. 1 от ЗДДС е всяко извършване на услуга. Освен това чл. 68, ал. 1 от ЗДДС предполага правото на приспадане на данъчен кредит за получени от лицето стоки или услуги по облагаема доставка. Облагаема доставка съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗДДС е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на [чл. 6](#) и [9](#), когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които този закон предвижда друго. Следователно, във всеки един случай правото на приспадане на данъчен кредит предполага наличието на реално извършена доставка на стока или услуга. В процесния случай реалното извършване на услугата не беше доказано нито в производството пред настоящата инстанция, нито пък в ревизионното производство. Предвид това са правилни изводите на ревизиращите органи за липсата на препоставките на правото на приспадане на данъчен кредит. В процесните случаи доказателствената тежест за установяване на реалността на доставките принадлежи на жалбоподателя и тази доказателствена тежест му е указана както още с определението за насрочване на делото за разглеждане в открито съдебно заседание, така и по време на самото съдебно производство. След като жалбоподателят черпи права от наличието на реална доставка, то в негова тежест е да ангажира доказателства, установяващи осъществяването на този положителен факт. Следователно не е налице реалност на извършената доставка по смисъла на чл. 9 от ЗДДС. Този извод се основава на чл. 12, ал. 1 от ППЗДДС, съгласно който услугата се счита за завършена по смисъла на закона на датата, на която възникват условията да бъде признат приходът от нея съгласно Закона за счетоводството и приложимите счетоводни стандарти. Съгласно чл. 4, ал. 1, т. 1 от Закона за счетоводството, приходите се начисляват към момента на тяхното възникване независимо от момента на получаването или плащането на паричните средства или техните еквиваленти. Съгласно т. 7.2 от НСС 18 „Приходи” приходът от сделката се признава, когато разходите, направени по сделката, както и разходите за завършване на сделката могат да бъдат надлежно измерени. Законодателят, обаче в никакъв случай не

предпоства признаването на разходите само с формалното им документално оформяне, ако то не е свързано с реални стопански операции, както е в процесния случай. Следователно П. една реално осъществена стопанска операция, данъчно задължените лица трябва да я оформят и документално в счетоводствата си и тогава ще е налице както реално осъществена доставка, така и нейното документално оформяне. Другата хипотеза не намира опора в закона - недоказана реална доставка, но доказване на нейното документално оформяне в счетоводството. В тази хипотеза първият въпрос, който се поставя - документалното оформяне предполага ли реална доставка или без значение дали такава е осъществена. В този случай правилният отговор ще бъде винаги отрицателен, тъй като законът П. всички случаи, независимо дали се касае за определяне на косвени или на преки данъци изисква преди всичко доказателства за реалност на доставката, а след това и правилното ѝ счетоводно оформяне. В съответствие с изложеното, правилно ревизиращите органи са отказали правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури.

По отношение на доставчика „С Т” ЕООД – не се спори, че същият е издал на жалбоподателя фактури № № 637/28.11.2008 г. с ДДС 3900, 20 лв. (с предмет на доставката календари, стикери, пликове, ключодържатели, шапки, чаши, рекламни материали, химикалки, тефтери, запалки, календари), 068/30.06.2008 г. с ДДС 5600, 00 лв. (с предмет на маркетинг и проучване на пазара и почистване). От представените по делото доказателства не е възможно да се установи дали е налице разплащане по посочените фактури, дали е налице техническа и кадрова обезпеченост за извършване на доставките, не може да се установи начисляването на ДДС в счетоводството на доставчика, както и наличието на данъчно събитие по чл. 25, ал. 1-6, както и наличието на реалност на доставките по процесните фактури. Правото на приспадане на данъчен кредит е определено в чл. 68, ал. 1 от ЗДДС, съгласно който данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Следователно, правото на припадане на данъчен кредит във всеки случай предполага наличието на осъществена доставка на стоки или услуги. Доставката на услуга съобразно чл. 9, ал. 1 от ЗДДС е всяко извършване на услуга. Освен това чл. 68, ал. 1 от ЗДДС предполага правото на приспадане на данъчен кредит за получени от лицето стоки или услуги по облагаема доставка. Облагаема доставка съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗДДС е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на [чл. 6](#) и [9](#), когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на

територията на страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които този закон предвижда друго. Следователно, във всеки един случай правото на приспадане на данъчен кредит предполага наличието на реална извършена доставка на стока или услуга, в процесния случай реалното извършване на услугата не беше доказано нито в производството пред настоящата инстанция, нито пък в ревизионното производство. Предмета на доставката по посочените фактури предполага наличието на кадрова обезпеченост за извършване на доставките. Действително, като доказателства по спора са приети граждански договор от 02.05.2008 г. (сключен между „С Т” ЕООД и О П П), граждански договор от 02.05.2008 г. (сключен между „С Т” ЕООД и К И Б) и граждански договор от 02.05.2008 г. (сключен между „С Т” ЕООД и М Й Е), като предмета на същите е маркетинг и проучване на пазара за намиране на клиенти. Независимо от това, обаче не са представени доказателства за професионалната квалификация на посочените лица, а именно относно възможностите им да изпълнят възложената им работа, поради което дори с представянето на посочените договори не се доказва кадровата обезпеченост за извършване на процесните доставки. Не се доказва реалността на доставката и по другата издадена фактура. Действително е представен договор за изработка на рекламни материали, сключен на 15.11.2008 г. между жалбоподателя и процесното дружество, по силата на чл. 1, от който възложителят възлага, а изпълнителят приема да извърши срещу възнаграждение изготвяне на рекламни материали за коледна и новогодишна акция – плакати, запалки, картички и др. Съгласно чл. 3 от договора приемането на изработеното се извършва с подписването на приемо-предавателен протокол. Такъв приемо-предавателен протокол не беше представен в производството пред настоящата инстанция. Следва да се съобрази обстоятелството, че самото изработване на посочените материали предполага наличието на определена техническа обезпеченост за изпълнение на поръчката от страна на изпълнителя, която също така остана недоказана в производството пред настоящата инстанция.

По отношение на доставчика „С” ЕООД – не се спори между страните, а и това се установява от представените по делото доказателства, че доставчикът е издал на жалбоподателя фактури № № 424/16.06.2008 г. с ДДС 2200 лв. (с предмет на доставката комисионни такси за посредничество П. сделки), 935/21.10.2008 г. с ДДС 5679, 00 лв. (с предмет на доставката комисионна такса за посредничество П. сделки), 504/25.07.2008 г. с ДДС 3100 лв. (с предмет на доставката комисионни такси за посредничество П. сделки), 746/17.09.2008 г. с ДДС 6310 лв. (с

предмет на доставката комисионна такса за посредничество П. сделки) и 621/19.08.2008 г. с ДДС 4600 лв. (с предмет на доставката комисионни такси за посредничество П. сделки). Правото на приспадане на данъчен кредит е определено в чл. 68, ал. 1 от ЗДДС, съгласно който данъчен кредит е сумата на занъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Следователно, правото на припадане на данъчен кредит във всеки случай предполага наличието на осъществена доставка на стоки или услуги. Доставката на услуга съобразно чл. 9, ал. 1 от ЗДДС е всяко извършване на услуга. Освен това чл. 68, ал. 1 от ЗДДС предполага правото на приспадане на данъчен кредит за получени от лицето стоки или услуги по облагаема доставка. Облагаема доставка съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗДДС е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на [чл. 6](#) и [9](#), когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които този закон предвижда друго. Следователно, във всеки един случай правото на приспадане на данъчен кредит предполага наличието на реално извършена доставка на стока или услуга, в процесния случай реалното извършване на услугата не беше доказано нито в производството пред настоящата инстанция, нито пък в ревизионното производство. Предмет на процесните фактури са комисионни такси за посредничество П. сделки. След анализ на представените по делото доказателства не може да се направи обоснован извод за наличието изобщо на сключени сделки, за наличието на обстоятелствата, П. които същите са сключени, П. какви сделки е осъществено посредничеството и в какво се е изразило същото. Действително като доказателство по спора е представен договор за посредничество № 2/2008 г., сключен между жалбоподателя и доставчика, съгласно чл. 3, от който доставчикът в качеството си на посредник се задължава да проучи условията и подготви сключването на договори между възложителя (жалбоподателя) и трети лица, да подготви оферти за сключването на договори и да ги представи на възложителя, да организира воденето на преговорите за сключването на договори. Съгласно т. 5 от договора посредникът има право на възнаграждение П. успешно изпълнение на възложената задача. Следователно заплащането на възнаграждението по договора предполага наличието на постигнат резултат, за какъвто резултат, обаче доказателства в производството пред настоящата инстанция не бяха представени. Заплащането на възнаграждението съгласно чл. 10, т. 2 от договора става след представяне

на писмен отчет от страна на посредника. Подобен писмен отчет също така не беше представен като доказателство по спора. Като доказателства по спора не бяха представени и такива, от които да може да се направи извод за наличието на кадрова обезпеченост за извършването на доставките по процесните фактури. С оглед на изложеното, правилно ревизиращите органи са отказали правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури.

По отношение на доставчика „Т” ЕООД – не се спори между страните, а и това се установява от представените по делото доказателства, че дружеството е издало на жалбоподателя фактури с № № 216/26.09.2008 г. с ДДС 7100 лв. (с предмет на доставката почистване по договор), 332/17.10.2008 г. с ДДС 6390, 00 лв. (с предмет на доставката почистване по договор), 612/25.11.2008 г. с ДДС 6470 лв. (с предмет на доставката почистване по договор), 870/22.12.2008 г. Правото на приспадане на данъчен кредит е определено в чл. 68, ал. 1 от ЗДДС, съгласно който данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Следователно, правото на припадане на данъчен кредит във всеки случай предполага наличието на осъществена доставка на стоки или услуги. Доставката на услуга съобразно чл. 9, ал. 1 от ЗДДС е всяко извършване на услуга. Освен това чл. 68, ал. 1 от ЗДДС предполага правото на приспадане на данъчен кредит за получени от лицето стоки или услуги по облагаема доставка. Облагаема доставка съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗДДС е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на [чл. 6](#) и [9](#), когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които този закон предвижда друго. Следователно, във всеки един случай правото на приспадане на данъчен кредит предполага наличието на реална извършена доставка на стока или услуга, в процесния случай реалното извършване на услугата не беше доказано нито в производството пред настоящата инстанция, нито пък в ревизионното производство. Предмет на доставки по процесните фактури е почистване по договор. Като доказателство по спора е представен договор от 20.08.2008 г., сключен между жалбоподателя в качеството му на възложител и доставчика, по силата, на който възложителят възлага, а изпълнителят приема да извършва срещу възнаграждение комплексно почистване на работни и сервизни помещения в административни сгради на възложителя. Като доказателства по спора са представени и три броя калкулации за основно следремонтно почистване. Нито от представените

фактури, нито пък от другите доказателства по спора следва обоснован извод за обектите, които са били предмет на почистване. По процесните доставки не е доказана и кадровата и техническа обезпеченост за извършването им. Не са представени договори за наети служители за извършването на дейностите по почистването, не са представени доказателства за закупени материали, необходими за почистването. В процесния случай доказателствената тежест за установяване на реалността на доставките принадлежи на жалбоподателя и тази доказателствена тежест му е указана както още с определението за насрочване на делото за разглеждане в открито съдебно заседание, така и по време на самото съдебно производство. И след като жалбоподателят черпи права от наличието на реална доставка, то в негова тежест е да ангажира доказателства, установяващи осъществяването на този положителен факт. Следователно не е налице реалност на извършената доставка по смисъла на чл. 9 от ЗДДС.

По отношение на доставчика „В Т” ЕООД – не се спори между страните, а и това е видно от представените по делото доказателства, че дружеството е издало на жалбоподателя фактури с № № 1668/17.04.2009 г. с ДДС 6000 лв. (с предмет на доставката СМР), 1551/30.03.2009 г. с ДДС 6400, 00 лв. (с предмет на доставката СМР), 2198/08.07.2009 г. с ДДС 3600 лв. (с предмет на доставката транспорт и дистрибуция на почистващи материали и консумативи в страната). От процесните фактури не следва обоснован извод за какви СМР са се договорили страните и дали същите са реално осъществени. Действително, като доказателство по спора е представен договор за изпълнение на СМР, сключен на 15.11.2008 г. между жалбоподателя в качеството му на възложител и доставчика в качеството му на изпълнител, съгласно чл. 1, от който възложителят възлага, а изпълнителят приема да извърши срещу заплащане всички строителни и монтажни работи и услуги за обект, находящ се в гр. С., Б. „Й”. Т. 7 от договора предвижда съставянето на протокол за изпълнените СМР, който следва да се придружава от подробна количествено-стойностна сметка, актове за скрити работи и двустранен констативен протокол за изпълнението на СМР на обекта, в който се описва количеството на СМР, качеството на извършената работа. Посочените документи са предпоставки за издаването на фактура по т. 10 от договора. Предпоставка за издаването на посочената фактура е и приемането на извършените работи. Подобни доказателства не са представени, както и не са представени доказателства за приемане на работите. Като доказателства по спора са представени и приети единствено два броя протоколи за установяване на завършването и за заплащане на определени видове

строителни работи към 30.03.2009 г. и към 30.04.2009 г. Видно от представените два броя протоколи са установени завършени работи по почистване на бетонова плоча, направа на хидроизолация по подове, полагане на дълбокопроникващ грунд, доставка на стъкло, ремонт на водопровод, ремонт на канализация, разваляне на тухлена зидария, направа на тухлена зидария, полагане на гипсокартон, направа на варо-циментова мазилка, обръщане на ръбове около врати и прозорци, пренос на строителни отпадъци, изхвърляне на строителни отпадъци. Като доказателства са приети граждански договори за наети работници, като предмет на същите е вътрешен ремонт на канализация и водопровод, вътрешни мазилки, удебеление на стени, направа на водопровод, обръщане на прозорци, полагане на гипсокартон, вътрешни ремонти по полагане на грунд. П. съпоставка на протоколите за установяване на завършването и предмета на гражданските договори се установява идентичност на същите само в едната им част, а не се установява идентичност по отношение на услугите почистване на бетонова плоча, направа на хидроизолация по подове, разваляне на тухлена зидария, направа на тухлена зидария, направа на вароциментова мазилка, пренос на строителни отпадъци, изхвърляне на строителни отпадъци. За посочените дейности не са представени доказателства за кадрова обезпеченост на доставката. Освен това посочените доставки предполагат наличието на определена техническа обезпеченост, наличието на техника и материали за извършването на доставката. Съгласно т. 26 от сключения договор изпълнителят е длъжен да осигури необходимите съоръжения, оборудване и механизация на обекта във връзка с изпълнението на предмета на договора. Доказателство за такова оборудване или механизация, както и за закупуване на съответните материали, необходими за изпълнение на поръчката не бяха представени и в производството пред настоящата инстанция. Правото на приспадане на данъчен кредит е определено в чл. 68, ал. 1 от ЗДДС, съгласно който данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Следователно, правото на припадане на данъчен кредит във всеки случай предполага наличието на осъществена доставка на стоки или услуги. Доставката на услуга съобразно чл. 9, ал. 1 от ЗДДС е всяко извършване на услуга. Освен това чл. 68, ал. 1 от ЗДДС предполага правото на приспадане на данъчен кредит за получени от лицето стоки или услуги по облагаема доставка. Облагаема доставка съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗДДС е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на [чл. 6](#) и [9](#), когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на

страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които този закон предвижда друго. Следователно, във всеки един случай правото на приспадане на данъчен кредит предполага наличието на реална извършена доставка на стока или услуга, в процесния случай реалното извършване на услугата не беше доказано нито в производството пред настоящата инстанция, нито пък в ревизионното производство. Не се оспорва и обстоятелството, че вероятно процесните услуги са били извършени, предмет на изследване в ревизионното производство, обаче, както и в производството пред настоящата инстанция е не въобще дали услугите, за които са били издадени процесните фактури са били извършени, а дали тези услуги са били извършени именно от лицата, издали процесните фактури, по които именно фактури се претендира правото на приспадане на данъчен кредит. Така направените изводи не се отричат от обстоятелството на изслушана експертиза, която установява, че са изпълнени СМР на обект, находящ се в гр. С., Б. „Й”, район М. Обстоятелството на изграждане на сградата по некакъв начин не е доказателство на другото обстоятелство, а именно, че СМР са извършени от посочения доставчик, доколкото както в ревизионното производство, така и в производството пред настоящата инстанция не бяха представени доказателства в тази насока.

По отношение на доставчика „С” ЕООД – не се спори между страните, а и това се установява от представените по делото доказателства, че дружеството е издало на жалбоподателя фактури № № 78/15.11.2007 г. с ДДС 4780 лв. (с предмет на доставката почистване по договор – частично плащане), 166/27.12.2007 г. с ДДС 4780, 00 лв. (с предмет на доставката почистване по договор – окончателно плащане), 280/25.11.2008 г. с ДДС 3400 лв. (с предмет на доставката почистване по договор). Като доказателства по спора са представени договор от 15.10.2007 г, сключен между „С” ЕООД в качеството му на изпълнител и жалбоподателя в качеството му на възложител, по силата, на който възложителят възлага, а изпълнителят приема да извършва срещу възнаграждение комплексно почистване на работни и сервизни помещения в административни сгради на възложителя и договор от 10.01.2008 г., сключен между „С” ЕООД в качеството му на изпълнител и жалбоподателя в качеството му на възложител, по силата, на който възложителят възлага, а изпълнителят приема да извършва срещу възнаграждение комплексно почистване на работни и сервизни помещения в административни сгради на възложителя. Като доказателства по спора са представени и три броя калкулации за основно следремонтно почистване. Нито от представените фактури, нито пък от другите доказателства по спора следва обоснован извод за обектите,

които са били предмет на почистване. По процесните доставки не е доказана и кадровата и техническа обезпеченост за извършването им. Не са представени договори за наети служители за извършването на дейностите по почистването, не са представени доказателства за закупени материали, необходими за почистването. Следва да се има предвид и обстоятелството, че подобен договор със същите предмет жалбоподателят е сключил и с „Т” ЕООД, който също има за предмет почистване на административни сгради на жалбоподателя. Наличието или липсата на кадрова обезпеченост за извършване на съответната услуга следва да се прецени и като се съобрази вида на договорената услуга. Правото на приспадане на данъчен кредит е определено в чл. 68, ал. 1 от ЗДДС, съгласно който данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Следователно, правото на припадане на данъчен кредит във всеки случай предполага наличието на осъществена доставка на стоки или услуги. Доставката на услуга съобразно чл. 9, ал. 1 от ЗДДС е всяко извършване на услуга. Освен това чл. 68, ал. 1 от ЗДДС предполага правото на приспадане на данъчен кредит за получени от лицето стоки или услуги по облагаема доставка. Облагаема доставка съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗДДС е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на [чл. 6](#) и [9](#), когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които този закон предвижда друго. Следователно, във всеки един случай правото на приспадане на данъчен кредит предполага наличието на реална извършена доставка на стока или услуга, в процесния случай реалното извършване на услугата не беше доказано нито в производството пред настоящата инстанция, нито пък в ревизионното производство. Предвид това са правилни изводите на ревизиращите органи за липсата на предпоставките на правото на приспадане на данъчен кредит. Следователно не е налице реалност на извършената доставка по смисъла на чл. 9 от ЗДДС.

По отношение на доставчика „С” ЕООД – не се спори между страните, а и това се установява от представените по делото доказателства, че дружеството е издало на жалбоподателя фактури № № 112/20.03.2008 г. с ДДС 954 лв. (с предмет на доставката почистване по алпийски способ), 089/14.03.2008 г. с ДДС 3900,00 лв. (с предмет на доставката почистване по договор – окончателно плащане), 0177/09.04.2008 г. с ДДС 1100 лв. (с предмет на доставката почистване по алпийски способ, обект Интерпред), 164/04.04.2008 г. с ДДС 7740 лв. (непредставена като доказателство по

спора), 339/21.05.2008 г. с ДДС 980 лв. (непредставена като доказателство по спора), 320/16.05.2008 г. с ДДС 7900 лв. (непредставена като доказателство по спора), 422/25.06.2008 г. с ДДС 920 лв. (непредставена като доказателство по спора), 401/20.06.2008 г. с ДДС 7700 (с предмет на доставката комплексно почистване по договор), 769/28.08.2008 г. с ДДС 10300 лв. (непредставена като доказателство по спора) Не се спори между страните, това са установявания, които се съдържат и в ревизионния доклад и в ревизионния акт, че посочените фактури са включени в дневниците за продажби с посочен получател жалбоподателя. Видно от представените по делото доказателства процесните фактури са издадени във връзка със сключен договор между жалбоподателя в качеството му на възложителя и доставчика в качеството му на изпълнител, по силата, на който възложителят възлага, а изпълнителят приема да извършва срещу възнаграждение комплексно почистване на работни и сервизни помещения в административни сгради на възложителя. По процесните фактури също така не е доказана реалността на осъществената доставка съобразно чл. 68, ал. 1 от ЗДДС. Правото на приспадане на данъчен кредит е определено в чл. 68, ал. 1 от ЗДДС, съгласно който данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Следователно, правото на припадане на данъчен кредит във всеки случай предполага наличието на осъществена доставка на стоки или услуги. Доставката на услуга съобразно чл. 9, ал. 1 от ЗДДС е всяко извършване на услуга. Освен това чл. 68, ал. 1 от ЗДДС предполага правото на приспадане на данъчен кредит за получени от лицето стоки или услуги по облагаема доставка. Облагаема доставка съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗДДС е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на [чл. 6](#) и [9](#), когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които този закон предвижда друго. Следователно, във всеки един случай правото на приспадане на данъчен кредит предполага наличието на реална извършена доставка на стока или услуга, в процесния случай реалното извършване на услугата не беше доказано нито в производството пред настоящата инстанция, нито пък в ревизионното производство. Нито от представените фактури, нито пък от другите доказателства по спора следва обоснован извод за обектите, които са били предмет на почистване. По процесните доставки не е доказана и кадровата и техническа обезпеченост за извършването им. Не са представени договори за наети служители за извършването на дейностите по почистването, не са представени

доказателства за закупени материали, необходими за почистването. Следва да се има предвид и обстоятелството, че подобен договор със същия предмет жалбоподателят е сключил и с „Т” ЕООД, който също има за предмет почистване на административни сгради на жалбоподателя, като и в този случай не е уточнено кои са почистените административни сгради, липсват и приемо-предавателни протоколи. Предвид това са правилни изводите на ревизиращите органи за липсата на предпоставките на правото на приспадане на данъчен кредит. Следователно не е налице реалност на извършената доставка по смисъла на чл. 9 от ЗДДС.

По отношение на доставчика „Н” ЕООД – не се спори между страните, а и това се установява от представените по делото доказателства, че дружеството е издало на жалбоподателя фактура № 166/16.07.2007 г. с ДДС 3800 лв. (с предмет на доставката почистване по договор). Не се спори между страните, това са установявания, които се съдържат и в ревизионния доклад и в ревизионния акт, че посочените фактури са включени в дневниците за продажби с посочен получател жалбоподателя. Видно от представените по делото доказателства процесните фактури са издадени във връзка със сключен договор между жалбоподателя в качеството му на възложител и доставчика в качеството му на изпълнител, по силата, на който възложителят възлага, а изпълнителят приема да извършва срещу възнаграждение комплексно почистване на работни и сервизни помещения в административни сгради на възложителя. Правото на приспадане на данъчен кредит е определено в чл. 68, ал. 1 от ЗДДС, съгласно който данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Следователно, правото на припадане на данъчен кредит във всеки случай предполага наличието на осъществена доставка на стоки или услуги. Доставката на услуга съобразно чл. 9, ал. 1 от ЗДДС е всяко извършване на услуга. Освен това чл. 68, ал. 1 от ЗДДС предполага правото на приспадане на данъчен кредит за получени от лицето стоки или услуги по облагаема доставка. Облагаема доставка съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗДДС е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на [чл. 6](#) и [9](#), когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които този закон предвижда друго. Следователно, във всеки един случай правото на приспадане на данъчен кредит предполага наличието на реална извършена доставка на стока или услуга, в процесния случай реалното извършване на услугата не беше доказано нито в производството пред настоящата инстанция, нито

пък в ревизионното производство. Нито от представените фактури, нито пък от другите доказателства по спора следва обоснован извод за обектите, които са били предмет на почистване. По процесните доставки не е доказана и кадровата и техническа обезпеченост за извършването им. Не са представени договори за наети служители за извършването на дейностите по почистването, не са представени доказателства за закупени материали, необходими за почистването. Следва да се има предвид и обстоятелството, че подобен договор със същия предмет жалбоподателят е сключил и с „Т” ЕООД, както и със „С” ЕООД, който също има за предмет почистване на административни сгради на жалбоподателя. Предвид това са правилни изводите на ревизиращите органи за липсата на предпоставките на правото на приспадане на данъчен кредит. Следователно не е налице реалност на извършената доставка по смисъла на чл. 9 от ЗДДС.

По отношение на доставчика „Т” – не се спори между страните, а и това се установява от представените по делото доказателства, че дружеството е издало на жалбоподателя фактури № № 1923/07.08.2006 г. с ДДС 870 лв. (с предмет на доставката почистване по договор), 1928/04.09.2006 г. с ДДС 2425,00 лв. (с предмет на доставката комплексно почистване по договор), 1938/04.10.2006 г. с ДДС 880 лв. (непредставена като доказателство по спора), 1940/27.10.2006 г. с ДДС 1998 лв. (с предмет на доставката почистване съгласно договор), 138/08.02.2007 г. с ДДС 620 лв. (ремонт на машини за почистване), 139/27.03.2007 г. с ДДС 3100 лв. (с предмет на доставката почистване по договор), 144/25.04.2007 г. с ДДС 1840 лв. (с предмет на доставката почистване по договор), които са включени в дневниците за продажби с посочен получател жалбоподателя. Видно от представените по делото доказателства процесните фактури са и издадени във връзка със сключен договор между жалбоподателя в качеството му на възложителя и доставчика в качеството му на изпълнител, по силата, на който възложителят възлага, а изпълнителят приема да извършва срещу възнаграждение комплексно почистване на работни и сервизни помещения в административни сгради на възложителя. Правото на приспадане на данъчен кредит е определено в чл. 68, ал. 1 от ЗДДС, съгласно който данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Следователно, правото на припадане на данъчен кредит във всеки случай предполага наличието на осъществена доставка на стоки или услуги. Доставката на услуга съобразно чл. 9, ал. 1 от ЗДДС е всяко извършване на услуга. Освен това чл. 68, ал. 1 от ЗДДС предполага правото на приспадане на данъчен кредит за получени от лицето стоки или услуги по облагаема доставка. Облагаема

доставка съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗДДС е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на [чл. 6](#) и [9](#), когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които този закон предвижда друго. Следователно, във всеки един случай правото на приспадане на данъчен кредит предполага наличието на реална извършена доставка на стока или услуга, в процесния случай реалното извършване на услугата не беше доказано нито в производството пред настоящата инстанция, нито пък в ревизионното производство. Нито от представените фактури, нито пък от другите доказателства по спора следва обоснован извод за обектите, които са били предмет на почистване. По процесните доставки не е доказана и кадровата и техническа обезпеченост за извършването им. Не са представени договори за наети служители за извършването на дейностите по почистването, не са представени доказателства за закупени материали, необходими за почистването. Следва да се има предвид и обстоятелството, че подобен договор със същия предмет жалбоподателят е сключил и с „Т” ЕООД, както и със „С” ЕООД, който също има за предмет почистване на административни сгради на жалбоподателя. Доставката по една от процесните фактури е ремонт на машини за почистване, като също така от представените по делото доказателства не са представени доказателства, от които да е видно какъв ремонт е осъществен, на каква машина, не са представени също така и доказателства за кадрова обезпеченост – за наличието на наети лица със съответната квалификация за извършване на доставката. Предвид това са правилни изводите на ревизиращите органи за липсата на предпоставките на правото на приспадане на данъчен кредит. Следователно не е налице реалност на извършената доставка по смисъла на чл. 9 от ЗДДС.

По отношение на всичките фактури, издадени от доставчиците с предмет почистване следва да се отбележи и обстоятелството, че представените калкулации за основно следремонтно почистване са за абсолютно идентични дейности за всеки от доставчиците, по отношение на който се претендира извършването на доставката почистване. За всеки от тези доставчици са издадени процесните фактури, без обаче да са налице приемо-предавателни протоколи за извършените услуги, без да са представени доказателства, от които може да се направи какъвто и да било извод за помещенията, където са извършвани посочените услуги.

Предмет на изследване в ревизионното производство, обаче, както и в производството пред настоящата инстанция е не въобще дали услугите, за които са били издадени процесните фактури са били извършени, а дали

тези услуги са били извършени именно от лицата, издали процесните фактури, по които именно фактури се претендира правото на приспадане на данъчен кредит. В тази насока неотнормено е обстоятелството, че от ревизиращите органи не са направени изводи за извършване на процесните услуги от други лица. Правото на приспадане на данъчен кредит е обвързано с извършването на услуги и реалност на тези услуги не изобщо, а реалност на услугите като извършени от точно определени лица, които лица са издали данъчни фактури и по които фактури се претендира правото на приспадане на данъчен кредит. Неправилно в тази връзка в жалбата е посочено, че предмет на спора е дали да са доставени стоките и услугите, предмета на спора е дали те са доставени от лицата, посочени като доставчици на същите и издали процесните фактури с оглед на обстоятелството, че се претендира право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени именно от тези доставчици. По отношение на приложимостта на чл. 70, ал. 5 от ЗДДС. Съгласно посочения текст не е налице право на данъчен кредит за данък, който е начислен неправомерно. В процесните случай доказателствената тежест за установяване на реалността на доставките принадлежи на жалбоподателя и тази доказателствена тежест му е указана както още с определението за насрочване на делото за разглеждане в открито съдебно заседание, така и по време на самото съдебно производство. След като жалбоподателят черпи права от наличието на реална доставка, то в негова тежест е да ангажира доказателства, установяващи осъществяването на този положителен факт. В ЗДДС действително няма легално определение на понятието "неправомерно начислен данък" по смисъла на чл. 70, ал. 5, но по аргумент от противното това ще е всяка една хипотеза, П. която начисляването на данъка е станало в нарушение на императивни законови разпоредби, какъвто е и процесния случай. В съответствие с изложеното, правилно ревизиращите органи са отказали правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури. Протоколите за извършени проверки са съставени по установения ред и форма и на основание чл. 50, ал. 1 от ДОПК са доказателство за извършените от и пред органите по приходите действия и изявления и установените факти и обстоятелства. Същите съдържат номера и датата на съставянето му, името и длъжността на органа, който го е съставил, и на органите, които са извършили действията, индивидуализиращите данни за проверяваното лице, датата и мястото на действията, времето, когато са започнали и завършили действията, извършените действия, установените факти и обстоятелства, събраните доказателства.

Доколкото, съгласно § 2 от допълнителните разпоредби на ДОПК, за

неуредените с този кодекс случаи, се прилагат разпоредбите на Административнопроцесуалния кодекс и Гражданския процесуален кодекс, то съдът на основание чл. 168, ал. 1 от АПК е длъжен да провери законосъобразността на административния акт на всички основания по чл. 146, като по отношение на нищожността, съгласно чл. 168, ал. 2 съдът я обявява, дори да липсва искане за това. Съдът намира, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган. Със Заповед № К 908517/04.02.2010 г. на П Г. Горанчева началник на сектор „Ревизии” в Д. „ДОК” в ТД на Н. С. е определен компетентният орган по приходите за издаването на ревизионния акт. Началникът на сектор „Ревизии” има правомощието да издава заповеди за определяне на компетентен орган по силата на Заповед № РД-01-131/22.03.2007 г. на Д. на ТД на Н. С..

С оглед заявената претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение от ответника по спора, съдът намира, че в съответствие с чл. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 от същата е основателна, като в съответствие с чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК същата следва да бъде уважена в размер на 3415, 75 лв.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 160, ал. 1, предл. последно от ДОПК съдът,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Е. В. – Л.” срещу ревизионен акт № */16.02.2010 г., издаден от орган по приходите в ТД на Н. С., с който не е признато право на данъчен кредит за данъчни периоди м. 05, м. 06, м. 07, м. 08, м. 09, м. 10, м. 12.2006 г., м. 02, м. 03, м. 04, м. 08, м. 11, м. 12.2007 г., м. 01, м. 03, м. 04, м. 05, м. 06, м. 07, м. 08, м. 09, м. 10, м. 11, м. 12.2008 г., м. 03, м. 04, м. 07.2009 г., по фактури, издадени от „А” ЕООД, „Т, „Н” ЕООД, „С” ЕООД, „С” ЕООД, „С” ЕООД, „Т” ЕООД, „С Т” ООД и „В Т” ЕООД като неоснователна.

ОСЪЖДА „Е. В. – Л.” да заплати в полза на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 3415, 75 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с връчване на преписи по реда на чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

